

## HỒI 39

### Điều Điều Khiến Ngưu Tinh (Sao Ngưu Lang Xa Thắm)

~  
N

ường Thắm bước vào gian đại sảnh trắng tinh. Đông Phương Tử Linh ngồi trên một tấm thảm nhung dày. Nàng vận bộ cánh trắng toát bằng lụa Hàn Châu khá mỏng đủ để ánh sáng từ bốn chân đèn có thể xuyên qua nó, tôn tạo những đường cong của cơ thể.

Mùi hương trầm phỉn với mùi hương hoa tỏa ra xông vào khứu giác chàng.

Chẳng biết mùi hương đó hay vẻ đẹp của Tử Linh khiến Đường Thắm phải nao nao trong người.

Tử Linh mỉm cười nhìn chàng.

Đường Thắm khoác bộ mặt vừa nghiêm vừa trang trọng:

- Cung chủ cho mời Đường Thắm đến.

Tử Linh mỉm cười.

- Nếu ta không cho mời hẳn Đường Thắm cũng không bao giờ đến phải không? Đường Thắm sẽ né tránh bốn cung chứ gì?

Chàng lắc đầu.

- Đường Thắm không né tránh Cung chủ.

- Hãy bỏ đi hai tiếng Cung chủ. Hãy gọi ta là Tử Linh.

- Tử Linh. Không, phải gọi là Đông Phương Tử Linh mới đúng với quý danh của nàng.

- Tử Linh thích Đường Thắm gọi mình bằng tục danh.

Nàng ngoắt chàng.

- Đến đây.

Đường Thấm chấp tay sau lưng bước đến bên bàn. Chàng ngồi xuống thăm đối mặt với Đông Phương Tử Linh. Tử Linh chuốc rượu ra hai chiếc chén bằng ngọc lưu ly. Nàng đặt tịnh rượu bằng lam ngọc xuống bàn rồi nhìn Đường Thấm mỉm cười.

- Mời Đường Thấm.

Chàng giả lả nói:

- Cung kính không bằng phụng mạng.

Tử Linh phá lên cười dòn dã. Tròng tiếu ngạo của Tử Linh nghe tựa như ngọc lưu ly va vào nhau thật thánh thót. Nàng vừa cười vừa bung chén rượu nói:

- Đường Thấm khách sáo khiến cho Tử Linh không sao nhịn được cười đó. Có cần phải khách sáo như vậy không?

- Đường Thấm đâu có khách sáo. Mà chỉ muốn tạo ra một không khí chan hòa vui vẻ với Đông Phương Tử Linh thôi.

- Thế mà Tử Linh nghĩ Đường Thấm khách sáo đó.

- Thấy Tử Linh cười là Đường Thấm hoan hỉ rồi.

Chàng nói rồi dốc chén rượu uống cạn.

Tử Linh nhấp một ngụm nhỏ. Nàng đặt chén xuống bàn.

- Tử Linh cười. Đường Thấm hoan hỉ?

Chàng gật đầu.

- Tiếng cười của Tử Linh nghe rất hay và khiến cho mọi người nghe thư thái cả tâm hồn.

- Tử Linh sẽ cười mãi đó.

- Nếu vậy thì tốt quá. Nhưng cười cũng phải có lúc, chứ Tử Linh cười lung tung, e rằng sẽ bị người ta cho mình lạm dụng cười đó.

Chàng bung tịnh rượu thuốc ra chén của mình. Vừa chuốc rượu Đường Thấm vừa nói:

- Rượu của Phù Vân cung uống một chén sẽ muốn uống chén thứ hai. Khi đã uống chén thứ hai sẽ muốn uống chén thứ ba và sau đó không cưỡng được mà muốn uống. Uống đến khi say mềm ra mới thôi.

Chàng nhướng mày.

- Rượu này đúng là loại rượu hiếm có trên thế gian. Muốn tìm được hảo tửu như tịnh rượu đây chắc Đường Thắm phải lưu bước suốt đời ở chốn này.

- Nơi đây không thiếu rượu cho Đường Thắm.

Nàng lại bung chén rượu. Đường Thắm dốc chén rượu uống cạn, Tử Linh lại chỉ nhấp một ngụm nhỏ. Mặc dù mới chỉ uống hai ngụm nhỏ thôi mà đôi lưỡng quyền của nàng đã hây hây đỏ. Ông trời vốn đã ban cho Tử Linh một nhan sắc siêu phàm xuất chúng, nay được men rượu tôn tạo thêm, nhan sắc của nàng đã đẹp nay còn đẹp hơn nữa. Trong khung cảnh thơ mộng và liễu trai này trước vẻ đẹp tuyệt mỹ của Tử Linh thì pho tượng cũng phải chảy ra với cảm giác nao nao trong lòng.

Đường Thắm đặt chén xuống bàn nhìn Tử Linh.

- Đông Phương Tử Linh đúng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong cảnh giới của những người đẹp nhất.

Nàng cười khẩy.

- Thế mà sắc đẹp của Tử Linh lại không sao làm rung động trái tim của Đường Thắm.

- Ai nói vậy.

- Nếu Đường Thắm rung động trước nhan sắc của Tử Linh thì đã tìm đến với Tử Linh rồi.

Chàng nhìn vào mắt Tử Linh.

- Đường Thắm trốn chạy khỏi nhan sắc đó là không biết rung động hay sao?

- Đúng.

Nàng nhướn mày.

- Sai.

Tử Linh nheo mày.

- Sai chỗ nào?

- Bởi Tử Linh quá đẹp nên Đường Thắm mới trốn chạy đó. Khi người ta đứng trước một giai nhân thì đã rung động rồi. Huống chi Tử Linh lại là giai nhân đẹp nhất trong tất cả những giai nhân. Sắc đẹp của Tử Linh càng khiến nam nhân rung động. Sự rung động đó sẽ kéo theo những ý niệm dung tục. Do đó Đường Thắm phải trốn chạy.

- Nam nhân đi tìm cái đẹp và sở hữu nó chứ không trốn chạy.

- Những kẻ muốn sở hữu đã không còn là mình.

Tử Linh lại phá lên cười. Trong khi nàng cười thì chàng lại chuốc rượu ra chén của mình và Tử Linh. Tử Linh sửa lại thế ngồi rồi nhìn vào mắt chàng. Tiếp nhận ánh mắt của Tử Linh, bất giác trái tim Đường Thấm chợt đập loạn nhịp.

Chàng gượng cười rồi nói:

- Tử Linh muốn gì ở Đường Thấm?

- Sống tại đây trong khung cảnh liêu tra mơ mộng này, Đường Thấm thấy thế nào?

- Đường Thấm có thể nói câu này với Tử Linh. Lồng son có quý cỡ nào thì mình cũng vẫn là con chim nhốt trong lồng. Bầu trời bên ngoài tự do hơn trong chiếc lồng quý này. Cho dù ở đây là nơi tốt đẹp và nhiều người muốn chui vào chiếc lồng này.

- Tử Linh biết tâm trạng của Đường Thấm.

Nàng bung chén rượu.

Chàng cũng bung chén rượu. Hai người đối mặt nhìn nhau. Tử Linh trang trọng nói:

- Tử Linh muốn Đường Thấm chân thành trong cuộc đối ẩm này.

- Đường Thấm sẽ chân thành với Đông Phương Tử Linh. Mời Tử Linh.

Chàng dốc chén uống cạn. Lần này Tử Linh cũng uống cạn chén rượu.

Nàng đặt chén xuống bàn rồi nói:

- Hãy cho Đông Phương Tử Linh biết quyết định của Đường Thấm.

Chàng buông tiếng thở dài.

- Được... Đường Thấm không thể tiếp nhận đề nghị của Đông Phương Tử Linh rồi bỏ vô lâm giang hồ Trung Nguyên tìm lạc thú cho riêng mình.

Tử Linh buông tiếng thở dài nhìn chàng.

- Đó là quyết định cuối cùng của Đường Thấm.

Chàng gật đầu.

- Đường Thấm biết quyết định đó có thể đặt mình vào chỗ chết, nhưng đã chân thành thì phải nói thật những gì mình đang nghĩ. Đường Thấm không thể ngoa ngôn hay bội ngôn với Đông Phương Tử Linh.

- Tại sao?

- Đường Thấm ngưỡng mộ Đông Phương Tử Linh. Trên thế gian này có bao nhiêu nhi nữ trở thành anh thư quần hùng chứ. Cuộc đời của Đường Thấm chỉ thấy có một mình Đông Phương Tử Linh làm được chuyện đó.

- Nghe câu nói này, Tử Linh có thể ngẩng cao đầu. Đường Thấm có biết vì sao Đông Phương Tử Linh trở thành anh thư loạn quần hùng không?

- Vì sao?

- Tử Linh đã từng là người bị võ lâm hắt hủi và truy sát đến tận giới hạn cuối cùng của cái chết. Tử Linh đã vượt qua giới hạn đó để rồi trở thành Phù Vân cung chủ.

- Cái gì đã khiến cả võ lâm truy sát Tử Linh.

- Càn khôn kiếm khí.

- Cuối cùng càn khôn kiếm khí đã quay về với chủ nhân của nó.

- Cũng như Đường Thấm, mũi tên đã buông ra khỏi cánh cung thì không thể bắt lại được. Nó phải đi đến cái đích cuối cùng.

- Vậy cái đích cuối cùng của Tử Linh là gì?

- Tử Linh không có đích đến.

- Còn một người nữa sau lưng Tử Linh.

Nàng lắc đầu.

- Không nói đến chuyện đó nữa. Đường Thấm chỉ nên biết Tử Linh đã đau khổ rất nhiều mới có được ngày hôm nay. Và Tử Linh muốn từ bỏ tất cả những gì mình đang có để đi cùng với Đường Thấm. Có lẽ đó là cái đích đến của Tử Linh.

Đường Thấm buông tiếng thở dài nhưng gượng cười.

- Rất tiếc Đường Thấm không đi cùng với Tử Linh được.

- Tử Linh biết Đường Thấm sẽ nói điều này.

Nàng gượng cười rồi nói tiếp.

- Tử Linh không ép Đường Thấm. Khi người ta đã quyết định rồi có ép cũng không được. Hãy để cho sự tự nguyện chan hòa thì tốt hơn.

- Câu nói này của Tử Linh, Đường Thấm sẽ ghi tạc trong tâm mình. Đường Thấm sẽ rời khỏi đây cho dù biết sẽ gặp rất nhiều bất trắc hiểm họa đến với mình.

- Vì đó là ý muốn và quyết định của Đường Thấm. Khi Đường Thấm đã quyết định rồi thì không ai ngăn cản được.

Nàng bung chén rượu.

- Uống đi. Hôm nay Tử Linh và Đường Thấm sẽ uống cho thật say.

- Uống thật say.

Hai người uống cạn vò rượu ba cân. Sắc diện Đông Phương Tử Linh đỏ bừng. Dưới ánh sáng của bốn ngọn chân đèn, nàng như đóa phù dung đang khoe sắc tuyệt đẹp.

Tử Linh đứng lên nhìn Đường Thấm nói:

- Đường Thấm... chàng còn nhớ giao ước hôm nào giữa Tử Linh với chàng chứ?

- Giao ước đó sẽ thiết thòi cho Tử Linh.

- Tử Linh chấp nhận bằng chính trái tim và khối óc của mình.

Nàng nói rồi quay lưng lại chàng.

Hai cánh môi Đường Thấm mím lại, khi Tử Linh tự lột bỏ tất cả những mảnh lụa mỏng trên người mình. Thế pháp với những đường cong tuyệt mỹ và cân đối lồ lộ phơi ra trước ánh sáng của bốn ngọn chân đèn. Trái tim Đường Thấm gần như đập loạn xạ trước vẻ đẹp tuyệt tác đó. Không chỉ trái tim mà hơi thở chàng cũng muốn ngưng đọng trước thế pháp của nàng.

Mặc dù Tử Linh vẫn quay lưng về phía chàng nhưng chỉ với vóc dáng ngà ngọc nhìn từ phía sau cũng đủ chứng minh cho Đường Thấm biết nàng là hiện thân của cái đẹp hoàn mỹ nhất trên cõi đời này. Sự hoàn mỹ của cái đẹp mà ông tạo đã dày công vun đắp ban phát cho nàng.

Chỉ có vẻ đẹp hoàn mỹ như thế này mà Tử Linh khiến cả bảy vị chưong môn đại phái vui thân ngoài Tử Vong Đảo. Chỉ có nàng mới buộc hai kẻ xuất gia tìm đường giải thoát là Pháp Hành và Thiếu Phong phải tự hỏi mình: "Tình là gì, yêu là gì"?

Tử Linh nhỏ nhẹ nói:

- Sắc đẹp của Tử Linh là tàn kiếm giết người đó.

- Chỉ có sắc đẹp của Tử Linh mới khiến người ta phải hỏi tình là gì?

- Tử Linh không muốn Đường Thấm chạy trốn sắc đẹp tàn kiêu của Tử Linh.

Nàng nói dứt lời liền quay lại đối mặt với Đường Thấm. Tất cả một tòa Vu Sơn tuyệt mỹ, không một bút mực nào có thể tả được. Không họa nhân nào có thể vẽ lại được. Thế pháp của nàng là sự huyền ảo mà tạo hóa đã gắn vào.

Trái tim Đường Thấm gần như loạn nhịp hẳn và hơi thở bỗng chốc trở nên nặng nề vì đã tận mục sở thị tòa Vu Sơn huyền hoặc và liễu trai kia. Cổ họng chàng như có khối than hồng chặn ngang, không cho thở chứ đừng nói là thốt được thành lời. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Nàng điểm nụ cười mỉm rồi bất ngờ sà vào lòng Đường Thấm. Đôi ngọc thủ của Tử Linh quấn lấy cổ chàng.

Hơi thở nàng nóng hẳn lên pha trộn với mùi da thịt ngọt ngào phả vào khứu giác chàng.

Đường Thấm như thể bị cứng ra trước những gì có trong tay mình.

Tử Linh thở thê nói:

- Tử Linh đã nghe được trái tim thổn thức của chàng. Đừng trốn chạy thực tại mà hãy tiếp nhận lấy nó bằng tất cả sự chân thành, rồi sau này chàng có bị án Tử Vong Kỳ thì Tử Linh vẫn có chàng trong cuộc đời.

Giọng nói của nàng thật ngọt ngào chẳng khác nào một khúc nhạc tình khích lệ Đường Thấm. Cùng với lời nói đó, đôi ngọc thủ của Tử Linh từ từ kéo chàng xuống.

Hơi thở ấm nóng cùng mùi hương pha trộn trong đó hướng thẳng vào mặt Đường Thấm. Làn hơi thở của Tử Linh nhanh chóng thấm sâu vào tận cùng mọi ngóc ngách trong nội thể Đường Thấm. Chúng kết tạo thành thứ cảm xúc huyền hoặc kỳ diệu. Một cảm xúc mà chàng không bao giờ tìm lại được trong cuộc đời mình.

Đôi môi Đường Thấm dán lấy hai cánh môi hé mở sẵn của Tử Linh.

Hai người quên bẵng đi thực tại và những chuyện phù phiếm trên đời để dồn tâm tư và sự xúc cảm của mình vào nụ hôn đó.

Đường Thấm bị rút ngay vào vòng xoáy tình mà Tử Linh đã tạo ra để rồi cùng với nó ngập lặn trong vùng hoan lạc. Tiếng thì thầm ái ân không còn thốt thành lời nữa, có chăng chỉ là những lời nói biểu cảm tâm tư của nàng.

Tử Linh vừa ôm chặt lấy Đường Thấm vừa nói:

- Tử Linh yêu chàng. Yêu chàng nhiều lắm. Chàng sẽ là của Tử Linh.

Tất cả những tâm niệm tồn tại trong tâm thức nàng và chàng đều bị cảm xúc tình cuốn phăng đi. Chỉ còn một giai điệu duy nhất tồn tại trong hai người đó là khúc tình cháy bỏng, lãng mạn và liều trai. Tất cả đều đổ ào ào ra khi sóng tình nhận chìm lấy hai người.

Rời Phù Vân cung mà Đường Thấm vẫn còn đượm những cảm xúc xuân tình mà Tử Linh đã ban cho chàng. Những dấu ấn tình còn lắng đọng trong từng góc ngách cơ thể lẫn tâm thức của chàng.

Buông tiếng thở dài, Đường Thấm nghĩ thầm: “Ta đúng hay sai?”

Chàng cắn răng trên vào môi dưới. Làm sao chàng có thể quên những khúc tình đã trải qua giữa chàng với Tử Linh. Một khúc tình quá ư ngọt ngào không một nam nhân nào có thể quên được khi đã tiếp nhận nó.

Đường Thấm có là một gia sư đạo mạo cũng là con người bằng xương bằng thịt. Mà con người bằng xương bằng thịt thì ai lại không có cảm xúc của riêng mình. Huống chi những cảm xúc mà Tử Linh để lại trong chàng quá lớn, quá sâu đậm. Nàng để lại những dấu ấn tình trong chàng mà không đòi hỏi bất cứ thứ gì của Đường Thấm.

Đường Thấm nhủ thầm: “Tử Linh cần gì ở mình mà phải làm vậy. Giờ đây Đường Thấm chỉ là một kẻ vô dụng hoàn toàn. Một kẻ vô tích sự như mình, thế mà Tử Linh lại dâng tất cả cho mình.”

Càng suy nghĩ, chàng cảm nhận mình đã có được tình yêu, và tình yêu đó khiến chàng hệt hăng khi nghĩ Thất đại chương môn và Thiên Thiên.

Đường Thấm dừng bước trước ngôi mộ xá. Chàng nghĩ thầm: “Phải chăng nàng cũng muốn mình giống như những người đó. Những con người tự đánh mất bản thân mình vì chữ tình”.

Đường Thấm lắc đầu xua đi ý niệm đó. “Không... Tử Linh không muốn ta giống như họ. Họ còn là những đại cao thủ trong võ lâm, còn Đường Thấm đã là kẻ vô dụng. Tử Linh còn muốn đi theo với ta rồi bỏ giang hồ. Đây có thật là tình yêu của mình không?”

Đường Thấm lắc đầu.

Chàng buột miệng nói:

· Đường Thấm biết Đông Phương Tử Linh, nhưng chỉ biết thôi chứ không hiểu nàng. Ngay cả lúc này đây ta cũng không biết, không hiểu nàng có thật sự có tình yêu hay không? Phải chăng ở Đông Phương Tử Linh là một câu hỏi bí hiểm mà chẳng có lời giải đáp về nàng.

Đường Thấm tiếp tục rảo bước, cuối cùng thì dừng lại trước ngôi mộ xá.

Chàng gõ cửa mộ xá.

Cửa mộ xá hé mở. Khuôn mặt của Hành Tẩu Định Tịnh nhô ra. Lão tròn mắt nhìn chàng.

- Y... Cuối cùng thì Đường lão đệ cũng đã về rồi.

Đường Thấm gượng cười nói:

- Mọi người hẳn đã lo lắng cho Đường Thấm.

- Ngoài lão đệ ra thì còn ai lo nữa.

Lão vừa nói vừa mở rộng cửa. Đường Thấm bước vào. Chàng nhìn Uyển Thanh và Y Phụng gượng điểm nụ cười.

Uyển Thanh và Y Phụng cũng gượng cười. Y Phụng nghẹn ngào nói:

- Đường huynh... muội lo cho huynh.

Nàng nói được bấy nhiêu thì lệ trào ra khóe mắt.

Uyển Thanh nói:

- Uyển Thanh những tưởng đâu không còn gặp được Đường Thấm huynh nữa chứ.

- Huynh sao bỏ được mọi người.

Chàng gượng cười.

Hành Tẩu Định Tịnh vuốt cằm nói:

- Lão huynh biết Đường Thấm lão đệ không bao giờ bỏ mọi người. Ai không biết tính tình của Đường Thấm chứ lão huynh thì biết mà.

Quốc Túy nhướng mày nhìn chàng.

- Bốn thiếu gia tưởng ngươi chết rồi chứ.

- Nếu Đường Thấm không may mắn thì chưa chắc đã quay về với mọi người đâu.

Chàng bước đến trước mặt Quốc Túy.

- Đường Thấm có tin vui cho Hoàng thiếu gia huynh.

Đôi mắt Quốc Túy sáng hẳn lên.

- Phải chăng Đường Thấm đã tìm được thuốc giải biến ta trở lại bình thường chứ không phải là con gà trống thiên bất đắc dĩ nữa.

Y chộp lấy hai bờ vai chàng.

- Đường Thấm, nếu đúng như vậy ngươi là huynh đệ tốt với ta. Là bằng hữu tri âm tri kỷ của Hoàng thiếu gia. Ta sẽ tế trời bái đại đồng sinh tử với ngươi.

Hành Tẩu Định Tịnh nheo mày.

Lão hừ nhạt rồi nói:

- Ngươi tưởng là Hoàng thiếu gia rồi ai cũng muốn làm bằng hữu tri kỷ đồng sinh đồng tử với ngươi sao? Hừ... chỉ có những người như bố đầu Dương Triều Mục mới theo chân ngươi và vịn vai áo thôi.

Quốc Túy nhăn mặt.

- Lão đừng có nói vậy. Lúc nào ta cũng nghĩ đến Đường Thấm.

Y nói rồi chìa tay về phía chàng.

- Thuốc giải của ta đâu... Ngươi trao ngay cho ta đi. Thời gian vừa qua Hoàng Quốc Túy đã bị dày dạn trong chín tầng địa ngục. Bấy nhiêu đó đủ rồi.

Đường Thấm mỉm cười.

- Thuốc giải thì không có, nhưng Đường Thấm có thể chế thuốc giải cho huynh.

Bộ mặt núc na núc ních của Quốc Túy chảy xệ xuống trông thật nực cười.

Y như con mèo tiu nghỉu nhìn chàng.

- Nói vậy cũng chưa có thuốc giải cho Hoàng thiếu gia sao? Và ta lại chấp nhận chịu đựng.

Đường Thấm lắc đầu.

- Huynh không phải chịu đựng cực hình làm con gà trống thiên bất đắc dĩ lâu đâu.

- Vậy ngươi điều chế thuốc giải cho ta ngay bây giờ à?

- Chỉ cần Hoàng thiếu gia nghe lời thì Đường Thấm sẽ có thuốc giải cho huynh ngay.

Quốc Túy gật đầu:

- Ta nghe... ta sẽ nghe Đường Thấm như một đứa bé lên ba nghe lời ông tổ của mình.

Đường Thấm lắc đầu.

- Đệ không dám bắt buộc Hoàng huynh xem mình như ông tổ đâu. Chỉ cần mỗi ngày huynh uống ba chén nước, ngồi trước tấm gương đồng và tự nhủ với bản thân mình. Phải làm điều gì đó tốt, thì tự khắc sau ba con trăng tự khắc sẽ công hiệu ngay.

Quốc Túy nheo mày.

- Chỉ như vậy thôi ư? Thuốc giải kỳ lạ vậy?

- Chỉ cần tịnh tâm là thuốc giải tốt nhất trị độc Đoạn Trường Đơn trong nội thể huynh. Đường Thấm đã gặp Tử nhân kim diện rồi. Và chính Tử nhân kim diện chỉ cho Đường Thấm thuốc giải này. Hay nhất là Hoàng thiếu gia đến một ngôi cổ tự nào đó chay tâm tịnh thân tốt hơn.

Quốc Túy vuốt cằm, gật đầu.

- Người nói có lý. Bốn thiếu gia sẽ quay lại Giang Tô tìm chỗ tịnh. Khi nào trở lại bình thường ta cũng lại là Hoàng thiếu gia có khác gì đâu?

Y nhìn Đường Thấm.

- Quốc Túy ta nói đúng chứ?

Đường Thấm mỉm cười, gật đầu.

- Huynh nói rất đúng.

- Vậy Hoàng thiếu gia cáo từ đây.

Y dậm bước nhưng rồi sực nghĩ ra điều gì đó mà dừng bước lại.

- Mà không được.

- Huynh muốn gì nữa.

- Bốn thiếu gia và mọi người đã có thời gian bên nhau rồi. Ta biết lúc này mọi người đang gặp nhiều bất trắc bởi bọn Tử Vong Sứ gì đó. Nếu ta bỏ đi thì chắc chắn sẽ bị mọi người coi là kẻ tham sống sợ chết, bất đạo bất tình. Thế thì không hay lắm.

Y nghiêm mặt.

- Hay là ta ở lại cùng mọi người. Nếu có đi thì tất cả cùng về Giang Tô. Tại Giang Tô thế lực của lão nhân gia, ta nghĩ bọn Tử Vong Sứ kia chẳng dám làm gì đâu.

Hành Tẩu Định Tịnh tròn mắt nhìn sững Hoàng Quốc Túy. Thấy lão nhìn mình với ánh mắt đó, Hoàng Quốc Túy liền hỏi:

- Bốn thiếu gia nói không đúng sao? Lão nhìn ra dữ vậy.

Hành Tẩu Định Tịnh nhăn mặt, vò đầu rồi vuốt cằm.

- Lão hũ cứ nghĩ mình nghe nhầm đó.

- Ta nói rõ như vậy mà lão nghe không được à?

- Lão hũ nghe nhầm bởi không tin vào thánh nhĩ của mình thì đúng hơn. Chẳng lẽ đã có sự thay đổi trong Hoàng Quốc Túy thiếu gia.

- Lão nói ta thay đổi mà là thay đổi cái gì?

- Có nói ra người cũng không hiểu người thay đổi gì nhưng chắc chắn người đã có sự thay đổi.

Đường Thấm gương cười rồi nói:

- Hai người đừng đôi co nữa. Đường Thấm đã có ý này.

- Đệ có ý gì?

Chàng nghiêm giọng nói:

- Chắc phải cần đến Hoàng thiếu gia rồi. Lúc này Đường Thấm đang bị án Kỳ Tử Vong, không biết lúc nào Tử Vong Sú sẽ đến thực hiện án Kỳ Tử Vong đó, lại thêm mất cả nội lực. Đường Thấm sẽ tìm cách khôi phục lại công lực, nhưng tất cả mọi người nhất thời hãy tránh xa Đường Thấm để tránh kiếp họa. Mọi người sẽ cùng Hoàng Quốc Túy thiếu gia quay về Giang Tô. Nếu như Đường Thấm có cơ hội sẽ tìm đến Giang Tô gặp mọi người.

Uyển Thanh và Y Phụng nhìn nhau.

Y Phụng buông tiếng thở dài nói:

- Đường Thấm đại ca... Muội có ý này.

- Muội có ý gì?

- Y Phụng, Uyển Thanh và Hành Tẩu Định Tịnh sẽ cùng đi với Quốc Túy thiếu gia về Giang Tô. Còn đại ca sẽ...

Nàng chưa kịp nói hết câu thì có những tiếng động kỳ lạ bên ngoài mộc xá.

Hành Tẩu Định Tịnh mở cửa mộc xá. Lão đứng trơ như bị trời trồng. Bối ngoài cửa mộc xá là trên mười gã Tử Vong Sứ vận huyết y đỏ rực, mặt đeo kim diện.

Hành Tẩu Định Tịnh buột miệng nói:

- Thế này là thế nào?

Mười gã Tử Vong Sứ xếp thành hình cánh cung vây lấy ngôi mộc xá.

Còn một người vận thụng y đen kịt như con quạ đen, mặt cũng đen đứng giữa hai hàng Tử Vong Sứ.

Đường Thấm buông tiếng thở dài.

- Không hay rồi.

Hành Tẩu Định Tịnh vội thối lại hai bộ.

Đường Thấm bước ra cửa. Chàng nhìn về phía gã vận hắc y áo choàng đeo kim diện. Đôi mắt lạnh lùng của gã đập vào mắt chàng. Đường Thấm nhận ra ngay ánh mắt lạnh lùng, vô cảm của Mạnh Kiếm Tùng.

Chàng ôm quyền:

- Mạnh Kiếm Tùng huynh.

Mạnh Kiếm Tùng chấp một tay sau lưng nhìn Đường Thấm.

- Ngươi biết vì sao Mạnh mỗ đến đây rồi chứ?

- Thực hiện án Kỳ Tử Vong với Đường Thấm.

- Không sai. Không chỉ ngươi nhận án tử Kỳ Tử Vong mà tất cả những kẻ cùng hội cùng thuyền với Đường Thấm cũng đều phải nhận án Kỳ Tử Vong.

Lời dứt thì Kiếm Tùng vung tay một cái. Ngọn Tử Vong Kỳ với sắc vàng kim ghim ngay xuống trước cửa gian mộc xá. Nhìn ngọn tiểu kỳ ứng sắc vàng mà Đường Thấm gáy lạnh nhói nhói.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Mạch huynh có cần phải thực hiện án Kỳ Tử Vong với mọi người không? Án Kỳ Tử Vong chỉ dành cho Đường Thấm thôi mà.

- Án Kỳ Tử Vong dành cho Đường Thấm và những bằng hữu của Đường Thấm.

- Ngươi tự kết thúc mình bằng một cái chết, hay muốn bốn sứ thực hiện án kỳ.

- Đường Thấm không có sự lựa chọn nào khác sao?
- Người có thể chọn cho mình một cái chết đến với mình.
- Đường Thấm chỉ thành khẩn xin huynh rút lại án kỳ với những bằng hữu của tại hạ.
- Điều khẩn khoản cầu xin của người sẽ được trình tấu lên chủ nhân.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn Đường Thấm. Lão miễn cưỡng nói:

- Đường lão đệ... Nếu phải chết thì tất cả cùng chết.

Quốc Túy mở to mắt hết cỡ.

- Không... Bốn thiếu gia hồng muốn chết đâu. Nếu ta chết thì đâu còn ai nối nghiệp Hoàng gia chứ. Cơ nghiệp to tát của Hoàng gia đâu còn người nếu như Quốc Túy chết chứ.

Y khoát tay:

- Quốc Túy không muốn đâu... Ai chết thì chết, riêng ta sống là được rồi.

Hành Tẩu nheo mày.

- Người...

Đường Thấm khoát tay.

Chàng nhìn lại Mạnh Kiếm Tùng.

- Kiếm Tùng huynh... Những người đang ở đây chẳng có ai là bằng hữu của Đường Thấm cả. Án Kỳ Tử Vong không dành cho họ chứ.

- Đừng nói nhiều. Mạnh mẽ thực thi án kỳ hay người tự thi hành án kỳ.

Đường Thấm nghe giọng nói băng giá lạnh lùng của Mạnh Kiếm Tùng tự biết mình chẳng còn dùng lời nói nào khả dĩ để y thay đổi được ý định trong đầu y.

Đường Thấm nhặt nhổ nói:

- Đường Thấm tự nhận thực thi án kỳ.

- Tốt.

Nói rồi Mạnh Kiếm Tùng rút ngọn trủy thủ giắt dưới ống giày. Y quăng ngọn trủy thủ về phía Đường Thấm. Ngọn trủy thủ ghim ngay trước mũi giày chàng.

Hành Tẩu Định Tịnh thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Lão huynh liệu chết...

Lão toan động thủ nhưng Đường Thấm đã kịp giữ lại.

- Đùng...

- Lão huynh không thể.

Đường Thấm trừng mắt nhìn Hành Tẩu Định Tịnh.

- Lão huynh im đi.

Giọng nói khe khắt và lạnh lùng của chàng khiến Hành Tẩu Định Tịnh đỏ mặt ra.

Y Phụng bước đến bên chàng.

- Đại ca...

Đường Thấm nhìn Y Phụng.

- Không một ai được vọng động.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Huynh biết sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ đến. Một mình Đường Thấm đối án Kỳ Tử Vong được rồi. Ta không muốn bất cứ người nào phải chết oan uổng. Đùng để án Kỳ Tử Vong đặt lưỡi hái tử thần lên đầu mọi người.

Chàng cúi xuống nhặt lấy ngọn trủy thủ,

Uyển Thanh và Y Phụng lộ vẻ khẩn trương. Uyển Thanh nói:

- Huynh không thể...

Đường Thấm chau mày nhìn nàng.

- Tiểu thư hãy quay về với thân phận của mình.

Ánh mắt lạnh lùng và khe khắt của chàng khiến Uyển Thanh không thể nào nói hết lời được.

Đường Thấm nhìn Mạnh Kiếm Tùng.

Chàng rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi đánh giọng nói:

- Công của Đường Thấm đủ lớn để đổi lấy những mạng người đang có mặt ở đây chứ?

- Mạnh mẽ sẽ trình tấu với chủ nhân.

- Hy vọng Mạnh huynh sẽ giữ lời. Đường Thấm tin vào Mạnh huynh.

Đường Thầm nhìn lại mọi người rồi mỉm cười nói:

- Không ai thoát được án Kỳ Tử Vong nếu như nó chưa bị tiêu hủy.

Chàng nói rồi trở ngược ngọn trủy thủ.

Hành Tẩu Định Tinh há hốc miệng.

Uyển Thanh và Y Phụng bật thét lớn:

- Không... không thể như vậy được.

- o O o -